

Kattenhaat

Koffie en katten gaan goed samen; beiden zorgen voor een gevoel van een zeker welbehagen dat past in een huiselijke sfeer. Dat geldt met name voor de eigen kat. Die van de buren is minder aantrekkelijk als buur, vindt menigeeen.

Binnen dampte het heerlijke vocht en twee katten nestelden zich naast me, al aanvoelend dat deze gast van hun bazin daar niet direct behoefte aan had: dus reden voor contact. Wonderlijk, zou je denken. Nee wordt ja; daar kunnen wij van leren.

De oude buurvrouw had ook niet veel op met katten, niet vanwege allergieën, maar zij zag liever andere wezens in haar tuin. Een gezellige aanblik op gevogelte, eekhoorns en ander gedierte met de bijbehorende natuurgeluiden, voor het heerlijke thuisgevoel in een drukke stad. Dat ze doof geworden was speelde daarin geen rol.

In het eerste kennismakingsgesprek werd haar aversie al duidelijk op tafel gelegd. Het was een hele geruststelling voor haar geweest dat haar nieuwe buurvrouw geen huisdieren met zich had meegebracht.

“Mocht je last van buurkatten krijgen, tipte zij, dan weet ik nog wel afdoende middelen hiertegen. Je kan natuurlijk een goed waterpistool aanschaffen of een schoteltje met haring gedoopt in limonade plaatsen, kattenkruid planten, elektrische draden spannen, maar dat helpt maar even. Maar er zijn effectievere methodes.” Daarna zweeg ze zonder haar geheim in dezen prijs te geven.

Buiten werd er bij de buurvrouw lustig op los gekwaakt en dat in de herfst. Het huis lag middenin een drukke stadswijk en het ritme was verdacht gelijkmatig. Zo eentonig is het toch niet bij eenden, schoot door mij heen. Het leek meer op een alarm of iets anders mechanisch.

“Wat irritant zeg”, merkte ik op. Het gaat maar door. Stopt dit s’ avonds of moet je in je bed erop inslapen?

“Ja, nu je het zegt, dit is al weken aan de gang, geloof ik. Ik heb het wel vaker gehoord, maar ben ook regelmatig weg. Misschien vindt ze het mooi.”

Terwijl ze dit zei kwam een andere gedachte in haar op. “En dat had je nou niet moeten zeggen, want nu ga ik erop letten en wordt het een probleem. Ik denk dat ze dit tegen ongewenst bezoek van katten doet. Van die rondsluipers houdt zij niet herinner ik mij ineens.”

“Wat dacht je van een gesprek met de buurvrouw hierover? Er zijn vast wel alternatieven of houd jij je katten binnen?” Dat laatste was niet het geval, vandaar.

“Nou, ik denk dat een ander systeem van verjagen door geluid met een zeer hoge frequentie voor haar te duur is”, vervolgde m’n koffiemaatje. Je weet wel, die tonen die onhoorbaar zijn voor mensen. Vast duur, zoiets en dat met zo’n klein AOW ’tje.

Weet je daar dan iets van af?

“Nee, maar lijkt me logisch en dus ga ik mijn oude buurvrouw niet hiermee belasten. Ach het went wel; het lawaai ruikt niet en mijn raam houd ik dicht. Het is toch koud buiten.

Je moet niet over alles ‘mauwen’.”